

Arrest

nr. 123 807 van 12 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding,
2. de stad Kortrijk, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Kortrijk van 14 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 7 november 2012 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 14 mei 2013 beslist de burgemeester van de stad Kortrijk tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07-11-2012 werd ingediend door :

(..)

Om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie :

Volgende documenten werden niet binnen de gestelde termijn voorgelegd :

-Attest huisvesting

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze genomen werd door de burgemeester van de stad Kortrijk en niet door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of diens gemachtigde. Het komt de Raad toe te bepalen wie de verwerende partij is. In casu is dit de burgemeester van de stad Kortrijk. De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, wordt dan ook buiten de zaak gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de Unie en hun familieleden alsmede van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet) en artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : het Vreemdelingenbesluit).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Doordat verweerster de aanvraag van verzoeker nopens het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd.

Terwijl het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten.

Zodat : de voormelde beslissing niet enkel de richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet en het voornoemde artikel van het KB en derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting :

Verzoeker is op 14.8.2012 in het huwelijk getreden met de Belgische onderdane (..).

Sedert september 2012 wonen zij samen op het grondgebied van het Rijk.

Eertijds waren zij woonachtig te WAREGEM, (..).

Sedert 01.01.2013 is dit koppel woonachtig te KORTRIJK, (..)

Op 07.11.2012 heeft verzoeker dag een aanvraag bij de bevoegde diensten te WAREGEM ingediend tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (artikel 40ter Vreemdelingenwet).

Partijen waren toen nog woonachtig te WAREGEM.

Verzoeker meende (en meent) dienaangaande immers in de voorwaarden te verkeren.

Verzoeker zet dienaangaande de wettelijke bepalingen op een rijtje :

Art. 40ter (..)

Art. 40bis (.)

Art 52 KB (..)

Verzoeker ontkent niet dat zij n.a.v. zijn aanvraag van de verblijfskaart op 07.11.2012 in het bezit werd gesteld van de bijlage 19ter.

In voornoemde bijlage werd uitdrukkelijk gevraagd dat ten laatste op 06.02.2013 volgende documenten zou voorleggen : attest van ziekteverzekering, attest bestaansmiddelen van de echtgenote, attest van huisvesting, gelegaliseerde geboorte akte met beëdigde vertaling.

Verzoeker begaf zich met zijn echtgenote binnen de gestelde termijn naar verweerster.

Aldaar werden ALLE gevraagde stukken overhandigd.

Verzoeker is dienaangaande formeel : ook een attest van huisvesting van adres in WAREGEM werd overgemaakt aan de diensten van de gemeente WAREGEM.

Verzoeker ontkent niet dat hij lopende de procedure verhuisde naar Kortrijk. Feit is evenwel dat alle stukken reeds voor deze verhuis werden bezorgd aan WAREGEM.

Verzoeker begrijpt de houding van verweerster werkelijk niet !

Op geen enkel ogenblik werd verzoeker in kennis gesteld dat een verhuis met zich meebrengt dat een nieuw attest van huisvesting zou dienen te worden voorgelegd.

Steeds heeft verzoeker op een correcte wijze gehandeld.

Verzoeker meent dan ook dat verweerster haar boekje te buiten gaat en schendt zij tevens artikel 52 § 3 van het KB van 08.10.1981.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt.”

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de richtlijn 2004/38 merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze richtlijn, zonder evenwel aan te geven welke bepalingen van deze richtlijn door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit met haar theoretisch betoog niet aan.

3.3. Verzoekende partij diende op 7 november 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. In dat geval is artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing dat luidt :

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het

*artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.
(...)"*

3.4. Verzoekende partij werd op 7 november 2012 via de bijlage 19ter gevraagd onder meer een attest van huisvesting voor te leggen.

3.5. Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit luidt :

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

3.5. Uit de stukken van het administratief dossier, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift, blijkt dat zij nagelaten heeft een attest van huisvesting over te maken aan het bestuur. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij dit wel gedaan heeft wordt volledig tegengesproken door de gegevens die blijken uit het administratief dossier. De verwerende partij heeft dan ook terecht beslist tot weigering van de aanvraag wegens het ontbreken van het attest van huisvesting.

3.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.7. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

"Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tót de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lans veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Verzoeker betwist niet dat artikel 40 ter Vw tót doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v. St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Huwelijkse partners van een Belg dienen beschouwd te worden als zijnde een familielid van de burger van de Unie. De echtgenote van verzoeker is ondertussen ook zwanger.

Uit hetgeen supra werd gesteld blijkt duidelijk dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag van een verblijfskaart (en nu nog steeds), verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder toepassingsgebied van voornoemde artikelen te vallen, meent verzoeker dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet / KB van 08.10.1981 - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Verzoeker benadrukt ook hier dat enkel door eigen optreden van verweefster de aanvraag nimmer ter beoordeling aan de DVZ werd overgemaakt! Dit niettegenstaande verzoeker op een correcte manier de gevraagde documenten bezorgde aan de diensten te WAREGEM en hij nimmer door verweerster werd gecontacteerd aanvullende stukken te bezorgen .

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui tegen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie .

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld (huwelijk !!!!).

In casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (R.v.St, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimizeits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimizeitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)

de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)

intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier zijn. (op het doorbrengen van de vakantie na)

Verzoeker woont in België sedert augustus 2009.

Verzoeker meent dan ook dat zij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor."

3.8. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat hij van oordeel is dat de bijlage 20 incorrect is, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat hij van oordeel is dat de bijlage 20 een inbreuk vormt op het gezinsleven dat hij leidt, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bijlage 20 dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.9. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht

om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn gezin te blijven, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn Belgische echtgenote. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

3.11. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.12. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het motiveringsbeginsel, meer in het bijzonder de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tót doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 14.05.2013 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in feite, met name dat verzoeker geen attest van huisvesting zou hebben voorgelegd, als in rechte.

Verzoeker ontkent niet dat bij de aanvraag of ten binnen de drie maanden na de aanvraag het familiedile documenten moet voorleggen die bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden van de gezinshereniging.

Verzoeker ontkent evenmin dat wanneer niet alle bewijsstukken overgemaakt worden binnen de drie maanden na de aanvraag of wanneer uit de woonstcontrole blijkt dat het familielid niet verblijft op het grondgebied, de gemeente de aanvraag weigert en een bijlage 20 aflevert met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is formeel daar waar zij stelt binnen de voorgeschreven termijn de nodige documenten te hebben overgemaakt aan de gemeente.

De bijlage 20 is een modelformulier.

Verweerder mag van de Europese Commissie gebruik maken van modelformulieren op voorwaarde dat het formulier ruimte voorziet om de beslissing te motiveren.

Het louter aanvinken van een vakje zonder bijkomende uitleg is niet aanvaardbaar en strijdig met de procedurele waarborgen zoals deze zijn opgenomen in richtlijn 2004/38 en de Richtlijnen van Commissie dienaangaande.

De persoon in kwestie kan immers op deze manier onmogelijk weten waarom zijn verblijfsrecht niet erkend wordt.

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat deze geenszins gemotiveerd is op een correcte en afdoende wijze! !

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

In casu beperkte verweerder er zich immers toe een vakje aan te vinken met name het argument:

"heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. "

De verdere motivering / uitleg beperkte zich dat volgende phrase:

" Volgende gevraagde documenten werden niet binnen de gestelde termijn voorgelegd :attest huisvesting".

Verzoeker bracht dienaangaande stukken tôt bij de bevoegde diensten te WAREGEM alwaar hij toen nog woonachtig was.

Verzoeker ontkent niet te zijn verhuisd.

Uit de motivatie blijkt evenwel niet dat dit de reden zou zijn waarom de aangevochten beslissing werd genomen.

Integendeel verweerder doet het voor alsof verzoeker zich nimmer heeft aangeboden met een attest huisvesting.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlfomule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bij gevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn echtgenote.

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

3.13. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit en motiveert zij dat het verblijf geweigerd wordt omdat verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn een attest van huisvesting heeft overgemaakt. Verzoekende partij kan hoegenaamd niet gevolgd worden waar zij stelt dat het haar niet duidelijk is waarom haar verblijf geweigerd wordt. Haar hele betoog inzake het modelformulier bijlage 20 kan aldus niet gevolgd worden.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.14. Door nogmaals ervan overtuigd te zijn dat zij voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te krijgen, slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad verwijst andermaal naar de bespreking van het eerste middel.

3.15. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.16. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3.17. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheids- en onpartijdigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

"Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl verweerster geenszins op een correcte wijze heeft gehandeld.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Iedere overheid belast met een specifieke taak dient deze naar behoren te vervullen.

In casu houdt dit wanneer een individu een aanvraag indient bij de gemeente waar hij woonachtig is, aldaar de gevraagde documenten bezorgt, verhuist, de nieuwe gemeente de stukken niet in vraag dient

te stellen, doch diligent dient te handelen en de aanvraag dient over te maken aan de bevoegde instanties.

Minstens moet zij er verzoeker op wijzen dat een nieuw attest van huisvesting - gelet op de wijziging van woonst - noodzakelijk zou kunnen zijn !

In casu is verweester geenszins diligent te werk gegaan.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt »

3.18. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.19. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken heeft de verzoekende partij nooit een attest van huisvesting overgemaakt aan het bestuur. Zij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat er in casu sprake kan zijn van een schending van de door haar aangehaalde beginselen.

3.20. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER